

Изабела Мон

Скривено благо

Превела с немачког
Јелена Мићовић

■ Laguna ■

Naslov originala

Isabella Mohn

MIA AND ME – DER VERSTECKTE SCHATZ

Copyright © 2013 SchneiderBuch verlegt durch EGMONT
Verlagsgesellschaften mbH, Gertrudenstraße
30–36, 50667 Köln

Alle Rechte vorbehalten

Property names and characters are Trademarks of Lucky Punch GmbH, Rainbow Srl and March Entertainment

Copyright © 2013 Lucky Punch / Rainbow / March Entertainment. All Rights Reserved.

Translation copyright © 2013 за српско издање, ЛАГУНА

Published in cooperation with P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Садржај

Све што сија

Тешка улога 13

Водоглед за Мију 28

Похлепни Политеј 36

Гробница пуна блага 52

Феодороб сан

Весела борба брашном 76

Велико прерушавање 88

Спас у задњи час 101

Орден за Феодора 119

Јуко

Љупка вила која живи у Сентопији. Она, принц Мо и Миа су пријатељи. Јуко је међу најбољим борцима у царству. Брине се о једнорозима и штити их од свих могућих опасности.

Принц Мо

Мо је син вилинског краља Рејнора. Као и његова пријатељица Јуко, он је мајстор борилачких вештина. Жели да једном постане исто тако добар и мудар владар као што је његов отац.

Лирија

Она је први јед-
норог с којим се Миа
сусреће у Сентопији.
Између њих две се
рађа сасвим посебно
пријатељство. Миа
је једина која
разуме говор
једнорога.

Феодор

Панчић који очајно
свира трубу, тако да
из ње излазе само
погрешни тонови.
Зато је искључен
из друштва панова.
Феодор је брбљив
и умислио је
да је велики
проналазач.

Олибер

Ждребе једнорога,
Лиријино младунче.
Има златан рог и уме
да лети. Он пред-
ставља велику наду
за Сентопију.

Краљ Рејнор и краљица Мајла

Краљевски пар који
влада Сентопијом
с много мудрости и
благости. Обоје су
некада били храбри
борци.

Пантеа

Зла краљица, влада армијом Мункула, који се некада називају и Мунксови. Са својим опасним ратницима жели да уништи Сентопију. Пантеа је веома ташта и опседнута жељом да одржи своју младост. Да би то постигла, потребни су јој рогови једнорога.

Гаргона

Пантеина главна ратница, предводи армију Мункула. По наређењу зле краљице лови једнороге како би јој обезбедила њихове рокове. Притом јој вилењаци стално мрсе конце. Није зато ни чудо што их Гаргона нимало не подноси.

Винсент

У њему Миа проналази правог друга у интернату. Остали ученици мисле да је Винсент штребер. Веома је паметан и помаже Мији да сачува своју тајну.

Виолета

Она је у интернату вођа једне дружине девојчица. Виолета не подноси Мију и не пропушта ниједну прилику да је исмеје пред другима.

Паула

Она у интернату дели собу с Мијом.

**Сбе
што сија**

Тешка улога

Миа је по распореду часова имала предмет који нимало није волела. Није могла да схвати чему служе часови глуме. Каква је корист од учења улоге и претварања пред свима да смо неко други? Мији је то било без везе. Уз то јој је било и помало нелагодно да то ради.

Као да то није било довољно, Виолета је опет искористила прилику да буде у првом плану. Уображена каква је била, сматрала је да је изузетно надарена за глуму. А оне кокошке око ње су свему одушевљено

аплаудирале, само да би остале њене пријатељице, без обзира на то колико глупо се Виолета понашала.

Госпођа Булворт, наставница, управо је објашњавала нови задатак. „У реду, ђаци моји, имате пола сата да увежбате своје сцене.“ Поделила је папире са текстовима.

Миа и Винсент су се сакрили у последњој клупи. Обоје су се надали да неће стићи на ред. Слично Мији, Винсент је такође био стидљив у друштву осталих ученика и понекад прилично неспретан.

„Слободно искажите своја осећања. То је саставни део добре представе. То је позориште, то је драма.“ Госпођа Булворт је некада давно хтела да постане глумица. Нажалост, није била довољно добра. Зато је сада предавала глуму у школи.

Виолета је прелетела текст који је требало да припреми. У питању је била љубавна сцена. Враголасти осмех јој је прелетео преко лица. Смислила је нешто. Ако све буде добро прошло, имаће прилику да се наруга Мији пред свима.

С лицем невинашцета, обратила се госпођи Булворт. Тихо је разговарала с њом. Само је наставница могла да је чује. „Знам да сте мене одабрали за романтичну главну улогу. Она заиста јесте као написана за мене. Уосталом, ја јесам најталентованија глумица. Па ипак, мислим да би требало да улогу дате Мији.“

„Заиста?“ Госпођа Булворт је зачуђено погледала своју ученицу. „Мислим да је веома племенито од тебе што се одричеш улоге зарад другарице. Главна улога

обично добија највећи аплауз.“ Наставница још никада није доживела да види Виолету како пропушта такву прилику. За то је била превише себична. Виолета је волела да буде у центру пажње.

Миа је била сасвим другачија.

„Верујте ми на реч.“ Виолета поклони наставници свој најслађи поглед с трептајем. „Миа завређује више пажње.“

„Знаш шта? Мислим да си потпуно у праву.“

Тиха вода брег рони. Можда је Мији био потребан само мали подстицај да би се отворила. Госпођа Булворт је решила да покуша.

Виолета се једва суздржала да се гласно не насмеје. Све се одвијало као што је

замислила. Ова представа ће засигурно бити веома занимљива. Велика шала на рачун досадне Мије. Виолета је била одушевљена.

Миа није могла да поверује када јој је госпођа Булворт пренела вест. „Главна улога *мени*? Али...“

„Да, и њему.“ Наставница је погледала Винсента, који је стајао поред ње. „Сигурна сам да ћете вас двоје то одлично обавити.“

Винсент је ужаснуто отворио уста. Хтео је нешто да каже, али није успео ни гласа да пусти. Наравно да су обоје схватили ко их је увалио у тај сос.

Виолета се упутила право ка њима. Стала је пред Мију. „Па, Миа, шта пише у твојој књизи о љубљењу жаба? Да ли се претварају у вилењачког принца?“

Миа се препаде. „Одакле ти таква идеја?“, изустила је дрхтавим гласом. Шта је Виолета знала о вилењацима?

Винсент се умешао у разговор. Није желео да Миа случајно каже нешто непромишљено. „Тиме хоћеш да кажеш да имамо сцену љубљења?“

„Да, сцену с пољупцем.“ Виолета се одмах примила на то.

Очито је заборавила своју примедбу о вилењацима.

„Деловало ми је некако природно. Вас двоје сте тако савршен пар губитника.“ Искривила је уста у осмех. „Много среће вам желим.“ Окренула се и отишла смејући се.

Њене пријатељице су кренуле за њом као послушни кучићи. Смејале су се будаласто и показивале прстом на Мију и Винсента.

Њих двоје су гледали за њима, не знајући шта им је чинити. Миа се није усуђивала да погледа свог друга. „Да ли си се већ пољубио с неким?“

„Наравно!“ Винсент се накашљао нелагодно. „Па *наравно!*“

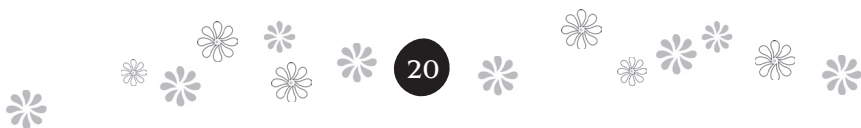
То је била чиста лаж. Бела лаж. Некада је имао пса који га је поздрављао тако што му је лизао лице. Можда се то могло рачунати као пољубац. Више искуства од тога Винсент није имао. Али радије би себи одгризао језик него што би то признао.

Нису имали много времена за увежбавање сцене. Убрзо је требало да наступе. У

учионици није постојала права бина. Само су клупе и столице из предњег дела учионице повукли у страну. Ту су сада стајали Миа и Винсент. Обоје су знали: сви само чекају да они нешто погреше како би могли да им се подсмевају.

Винсент је требало да први изговори свој текст. Стајао је преко пута Мије и трудио се да јој задржи поглед. „Сањам о овоме од првог тренутка кад сам те угледао“, рекао је гласно и јасно. „Зар није дошло време да предузмемо следећи корак?“ И сам је био изненађен. Глас му је звучао као и обично.

Миа је дубоко уздахнула. „Али ми смо тако добри пријатељи. Не желим да то покваримо.“ Он јој се осмехнуо. „И даље ћемо бити пријатељи. Али бићемо и више од тога.“

„Како то знаш?“ Миа је била збуњена. Наступњеног друга био је исувише уверљив.

Винсент је слегнуо раменима. „Постоји начин да то откријемо.“ Управо тако је писало на папиру с његовим текстом. Уопште није било тешко.

Уследило је прво кикотање. Онда се чуло неко комешање. Гледаоци су постали нестрпљиви.

„Хајде, Миа. Пољуби већ једном свог дечка!“, довикнуо је неко гласно. Миа је препознала глас. Припадао је једној од Виолетиних другарица. Наравно. То је могла и да претпостави.

Сви остали су се гласно насмејали.

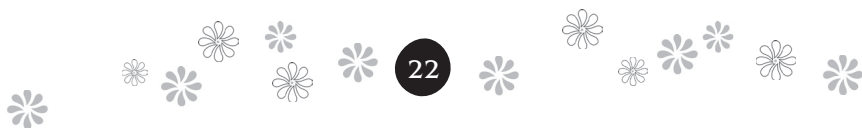
Миа је оставила Винсента самог. Љутито је стала испред девојчице.

„Он није мој дечко, капираш?“

У неколико корака се и Винсент створио поред ње. „Тачно. Она је...“, ништа паметно му није падало на ум.

„Она је луда“, завршила је Виолета његову реченицу, с осмехом на лицу. Дивно се забављала.

„Повуци реч!“ Сада се Винсент баш наљутио. Миа и он су били најбољи другари. Они су то знали. То је једино што је било важно. Само њему је Миа испричала о својим путовањима у магичан свет Сентопије. Штавише, видео је цртеже у магичној књизи коју је стално носила са собом. Миа је хтела да ухвати Винсента за руку и одвуче га од Виолете. Застала је усред покрета. Велики воденоплави камен на њеној

наруквици је засветлео. Позивали су је пријатељи из Сентопије! Била им је потребна њена помоћ! Брзо је ставила шаку преко наруквице. Нико није смео да види шта се дешава. У овом тренутку јој радознала питања нису била потребна.

„Извини, Винсенте“, дошапнула му је. „Одмах се враћам. Обећавам. Пожурићу.“ Неприметно је нестала кроз споредна врата која су водила у гардеробу иза учионице.

Винсент је остао сам.

Да ствар буде још гора, сада се појавила и госпођа Булворт. „Јесте ли спремни? Да ли сте увежбали сцену?“ Погледом је потражила по учионици. „Винсенте, где је Миа?“